

Guanyar amb males cartes

OPINIÓ

MAS HA APORTAT ESTABILITAT, TRANSVERSALITAT I LIDERATGE CONVERGENT AL PROCÉS, I HA CONVERTIT AIXÍ LES CARTES

DOLENTES DEL 27S EN GUANYADORES. L'INDEPENDENTISME DISPOSA ARA D'UNA OPORTUNITAT PER FER EL MATEIX.

Mai no s'havia vist una pel·lícula tan espantosa amb un final tan feliç. El tema no era Mas o març. Tampoc ni Mas ni març perquè hi ha Mas. No cal descobrir que és un linx de la política. Després d'amenaçar fins a l'últim minut amb el desastre de les noves eleccions, que s'haurien convertit en un plebiscit sobre el seu lideratge i una catàstrofe per al seu partit, Mas ha aconseguit reforçar les seves tres premisses de l'operació: transversalitat, estabilitat i lideratge convergent. La CUP disposa de temps per refer-se i prosseguir la seva batalla fraternal amb les hosts d'Ada Colau. ERC ben lligada dins el sac, amb una bona dosi de protagonisme però amb poc perfil propi. Les associacions i els independents, contents i satisfets. Tot a canvi d'un sacrifici relativament menor, encara que prèviament magnificat i negat. Un sacrifici que de tan lògic havia arribat a semblar impossible. Les urnes del març eren un bluf, sí, però fins i tot els que ho repetíem des de bon començament vam acabar creient que era inevitable. Que ben jugat! El cop d'efecte final de la partida ha estat rodó. L'extrema esquerra s'uneix als liberals. Mas ha guanyat amb males cartes. El procés no ha mort de divisió interna i disposa d'una legislatura per intentar fer el cim.

Donem ara per feta la recomposició dels ànims independentistes, tan malmesos. Donem també per feta, tot i que tampoc és segura ni automàtica, la contribució de la fàbrica d'independentistes de Madrid (atenció al gest de menyspreu del rei, a la contra de les normes del protocol institucional). Per molt que Espanya es negui a si mateixa com a realitat plurinacional i estigui lluny de perfilar-se com a país de primera, l'independentisme haurà d'afinar

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

molt si pretén aconseguir els vots que li han faltat.

Aquest és el repte. Incorporar en menys d'un parell d'anys alguns centenars de milers de vots. El lideratge a l'ombra de Mas i el tarannà del president Puigdemont són la millor garantia, tot i que no infal·lible, que no se'n perdin pel centre i per la dreta. Ara bé, és evident que els possibles nous votants només poden provenir de l'esquerra. És probable que el gir a l'esquerra del nou Govern, relatiu però evident, hi contribueixi. Però no n'hi ha prou.

La fórmula triada, el divorci entre la realitat i el relat, pot ser tan eficaç com perillosa. En efecte, és enorme la distància entre el plànol del relat i el de la realitat, el dels símbols i el dels actes. Així cal

interpretar les afirmacions sobre el compliment de la legalitat a càrrec dels mateixos que van votar la declaració inicial de la legislatura i, en comptes de desdir-se'n, s'hi reafirmen. Si situem els dos plànols al mateix nivell i els barregem, no podrem fer altra cosa que constatar la contradicció i caure en la desorientació. Ara bé, si situem el plànol de la fantasia en el seu lloc, que és el d'alimentar la tensió, la il·lusió i una èpica parlamentària i civil d'aurora boreal, i el dels actes al seu, que és proporcionar tranquil·litat i seguretat des del Govern, aleshores la fórmula no és tan dolenta com sembla. Com que els dos plànols costen de distingir, és imprescindible assumir el risc de confusió i confiar en el bon discerniment de la societat. Es manifestin a favor o en contra del procés, assegurin o desmentixin que comporta conseqüències negatives, els agents econòmics operen a partir d'aquesta diferència, convençuts que no hi ha perill de desestabilització. Si no fos així, hi hauria una estampida.

La Generalitat i les seves finances sofriran com mai. Per això, des del Govern, convindria unir les polítiques encaminades a disminuir la injustícia social a la denúncia constant de les diferències entre els projectes i les possibilitats. Una forma de diferenciar entre el projecte de país, tan de màxims com es pugui planificar, i la paupèrrima realitat.

El més probable, com en un setge, és que augmenti el *gap* entre la Catalunya imaginada, i per molts desitjada, i la real; entre el país de primera proposat per l'independentisme i la insuficiència dels instruments. Vistes així, les cartes del sobiranisme no són tan dolentes. Es tracta de jugar-les bé. Sense descartar abans d'hora el referèndum, i situant-lo, és clar, a mig camí entre el relat i la realitat.

Esriptor